

Ավետիք Իսահակյան

Հայաստանին

Դու, երկնամերձ իմ հայրենիք, դո՛ւ, հինավուրց ի՛մ Հայաստան,
Անմահ բանի սպասարկու, խորհուրդ խորին, ի՛մ Հայաստան,
Դո՛ւ, ալևոր տեսիլների ստեղծագործ ի՛մ Հայաստան,
Եվ նոր խոսքի ավետաբեր, հազարավերք ի՛մ Հայաստան:

Սաղավարտներ դրած կանգնած քո լեռների կոռ երկաթի,
Արորներդ արյունազանգ՝ արդարության ցորեն արտի.
Երդիկներիդ ծուխերն անուշ՝ նվիրական Նավասարդի,
Հին օրերի երգ սրբազան, սեղան գոհի, ի՛մ Հայաստան:

Քո գետերդ՝ տեգ սուրացող, ազատատենչ, կամուրջ քանդող
Քաղաքներիդ մոխիրներից ծլած վարդերն արյուն – բուրդ.
Շարականներդ՝ հոգեբուխ, շինականիդ երգը՝ լացող.
Հին սերերի, նոր կարոտի ոսկի բամբիռ, ի՛մ Հայաստան:

Դատրիկներդ քո փափկասուն՝ անապատի գայլերին կեր,
Որբուկներդ՝ մերկ ու ծարավ, սովալլուկ, մահի ընկեր.
Բախտիդ վրա՝ ծափ ու ծիծաղ, սփռփանքի ունայն խոսքեր,
Նոր հույսերի, նոր երգերի երազաբույր ի՛մ Հայաստան:

Բարեկամներից վաճառված, անիրավված ի՛մ հայրենիք,
Ոսխներիդ կրքունկի տակ ավերակված ո՛րք հայրենիք,
Սարսափներով, եղեռներով հավերժացած հի՛մ հայրենիք,
Արյունիդ մեջ սուրբ իրավունք, հոգիդ արև, ի՛մ Հայաստան:

Կրթունկները համբավ տանող պանդուխտներիդ աշխարհաված,
Նահատակված տաճարներիդ գմբեթները երկնապագ,
Մագաղաթներիդ արյունաներկ՝ ձայն հեծության, հառաչանաց,
Հրնուց ուխտի վրկայարան, ավանդատուն, ի՛նչ Հայաստան:

Ծիրանավոր քաջ – Մասիսը՝ սպարապետ քեզ պահապան,
Ծերուկները ճակատագրիդ ճամփաների սուրբ օրհնաբան,
Նոյ – Նահապետ աստվածատես՝ ածուներիդ վեհ այգեպան,
Մանուկներիդ ու կույսերիդ արյան հրնձան, ի՛նչ Հայաստան:

Արդարախոս ու մեծասքանչ քո հին լեզվով օրհներգըված,
Լուսավորչի լույս կանթեղով երկինքները լուսերանգված,
Անճառելի ու դարերի տանջանքներով հոգիացած,
Հրրաշափառ քո Հարությանք՝ նորամանուկ ի՛նչ Հայաստան:

1921

Վենետիկ